

Arrest

nr. 333 927 van 7 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DE COTTE
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 15 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 maart 2024 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 april 2021, in functie van zijn Nederlandse echtgenote, J.N., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 25 oktober 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 272 035 van 28 april 2022 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 25 oktober 2021.

1.4. Verzoeker diende op 8 juli 2022, in functie van J.N., een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.5. Op 5 januari 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.6. Verzoeker diende op 21 februari 2023, in functie van J.N., een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 10 juli 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.8. Op 21 augustus 2023 diende verzoeker, in functie van J.N., een vierde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 15 februari 2024 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 24 februari 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.08.2023 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [D.]

Nationaliteit: Congolees

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed opnieuw een nieuwe aanvraag gezinshereniging in functie van zijn echtgenote, de genaamde [N.J.] [...] van Nederlandse nationaliteit.

Er werden reeds eerdere aanvragen gezinshereniging ingediend op

- 26.04.2021 : geweigerd door middel van een bijlage 20 dd. 25.10.2021 en waarbij het verzoekschrift tot nietigverklaring werd verworpen door de RVV dd. 28.04.2022.*
- 08.07.2022: geweigerd door middel van een bijlage 20 dd. 05.01.2023*
- 21.02.2023: geweigerd door middel van een bijlage 20 dd. 10.07.2023*

Allen geweigerd op basis van de bestaansmiddelen

Ook bij deze aanvraag dient herhaal[d] te worden dat de referentiepersoon het verblijfsrecht heeft gekregen als loontrekkende op 14.09.2009.

Uit de databank Dolsis blijkt, dat zij sinds 31.08.2013 niet meer tewerkgesteld is als loontrekkende noch als zelfstandige in België, en dus reeds voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. De referentiepersoon dient bijgevolg als beschikker van bestaansmiddelen beschouwd te worden. In dergelijk geval is ook art. 40bis § 4 van toepassing, hetwelke het volgende stelt: "[...] De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn"

Bij de huidige aanvraag werd er enkel en alleen een werkloosheidsattest voorgelegd, uitgereikt door het ABVV dd. 23.08.2023 waaruit blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering heeft ontvangen voor de maanden 05/23, 06/23 en 07/23 dewelke integraal in beslag werden genomen. Van de reden van in beslagname werd helemaal niets voorgelegd. Hoeveel leefbedrag zij hiervan overhoudt werd eveneens niet aangetoond.

Alles wijst er dus opnieuw op, dat die bestaansmiddelen niet aan de vereisten voldoen zoals voorzien in art. 40bis, §4, tweede lid. Immers, één van de volwassen kinderen die ten laste zou moeten zijn van betrokkene ontvangt leefloon als alleenstaande persoon, en dat al voor een heel lange periode.

Zoals eerder al aangehaald is het niet omdat betrokkene een visum gekregen heeft en op dat moment de bestaansmiddelenvoorwaarde (nipt) was voldaan, dat dit heden nog het geval is. Een BNL 11 is geen visum gezinshereniging, het is in het leven geroepen om de gezinsleden van EU-burgers een vergemakkelijkte toegang te verschaffen tot het Belgisch grondgebied binnen een uiterst korte wachttijd. Het gaat enkel over toegang, niet over lang verblijf. Vandaar dat er wel degelijk bij aankomst nog een aanvraag moet worden ingediend en de ten grond beoordeling nog moet gebeuren.

Over welke bestaansmiddelen de referentiepersoon heden beschikt is voor onze dienst dus nog steeds niet duidelijk. De behoefteanalyse overeenkomstig art 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. We hebben niet vastgesteld dat de huidige bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat er niet kan worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen de referentiepersoon beschikt.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“2.1.1.

Dat verzoeker op 21 augustus 2023 een aanvraag heeft gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger op grond van artikel 40bis Vw.

Dat conform artikel 40bis, §2, 1° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt.

Artikel 40bis, §4, eerste lid Vw. bepaalt verder dat de familieleden van een Unieburger het recht hebben de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij - indien zij zelf geen Unieburger zijn - de in artikel 41, tweede lid Vw. bedoelde voorwaarden vervullen.

Dat de echtgenote van verzoekster in 2009 een verblijfsrecht in België bekam als werknemer en zij naderhand nooit een statuutswijziging heeft aangevraagd, zodat verweerder geenszins op eigen houtje het statuut van de referentiepersoon kan/kon wijzigen naar beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Dat gelet op het feit dat de referentiepersoon een verblijfsrecht bekam als Unieburger-werknemer, er geen bestaansmiddelenvoorwaarde van toepassing is, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 40bis Vw. en dient vernietigd te worden.

2.1.2.

Dat zelfs wanneer aanvaard zou worden dat de referentiepersoon een beschikker van voldoende bestaansmiddelen (geworden) is, de bepalingen van artikel 40bis, §4 Vw. (waarin gesteld wordt dat de Unieburger het bewijs dient te leveren van het hebben van een ziekteverzekering en voldoende bestaansmiddelen) in casu niet van toepassing zijn, aangezien de referentiepersoon in het bezit is van een E+ kaart en de referentiepersoon dus over een duurzaam verblijfsrecht beschikt.

Dat verweerder dan ook onterecht een voorwaarde aan de wet toevoegt door het vereisen van voldoende bestaansmiddelen in hoofde van een beschikker van voldoende bestaansmiddelen met een duurzaam verblijfsrecht.

Een dergelijke bestaansmiddelenvoorwaarde zou immers regelrecht indruisen tegen het Unierecht, wat blijkt uit de overwegingen 1, 2, 10 en 18 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Burgerschapsrichtlijn) die stellen :

(1) Burgerschap van de Unie verleent iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten.

(2) Het vrij verkeer van personen is een van de fundamentele vrijheden binnen de interne markt, die een ruimte zonder binnengrenzen omvat waarin vrijheid is gewaarborgd volgens de bepalingen van het Verdrag

(10) Personen die hun recht van verblijf uitoefenen mogen [...] tijdens het begin van hun verblijfsperiode geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het gastland. Daarom dient het recht van verblijf van een burger van de Unie en zijn familieleden voor perioden van meer dan drie maanden aan bepaalde voorwaarden te zijn verbonden.

(18) Met het oog op de totstandbrenging van een effectief mechanisme voor de integratie in de samenleving van het gastland waar de burger van de Unie woont, mogen, wanneer het duurzame verblijfsrecht eenmaal verworven is geen voorwaarden meer worden gesteld."

2.1.3.

Ook de Burgerschapsrichtlijn bepaalt in artikel 1, punt a) en b), de voorwaarden voor de uitoefening van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten door Unieburgers en hun familieleden, evenals het duurzaam verblijfsrecht in de lidstaten

Artikel 2 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt dat onder burger van de Unie verstaan wordt 'eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit' en somt vervolgens de familieleden van de Unieburger op, waaronder o.m. de echtgenoot (zoals i.c. verzoeker) vermeld wordt.

Conform artikel 7, lid 1 en 2 heeft iedere burger van de Unie het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven :

a) indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is;

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt;

c) indien hij is ingeschreven aan een particuliere dan wel openbare instelling die door het gastland overeenkomstig de wetgeving of administratieve praktijk is erkend of wordt gefinancierd, om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen; en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, en hij de bevoegde nationale autoriteit - door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze - de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen beschikt om te voorkomen dat hij of zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het gastland;

d) indien hij een familielid is van een burger van de Unie die voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c) en hij deze burger begeleidt of zich bij hem voegt

Dit verblijfsrecht strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, voor zover deze burger van de Unie voldoet aan de voorwaarden van lid 1, onder a), b) of c).

Artikel 14 bepaalt in lid 2, eerste alinea: "Burgers van de Unie en hun familieleden behouden het verblijfsrecht van de artikelen 7, 12 en 13 zolang zij voldoen aan de aldaar genoemde voorwaarden."

Terwijl artikel 16 stelt : "1. Iedere burger van de Unie die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal op het grondgebied van het gastland heeft verbleven, heeft aldaar een duurzaam verblijfsrecht. Dit recht is niet onderworpen aan de voorwaarden van hoofdstuk III. 2. Lid 1 is eveneens van toepassing ten aanzien van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal in het gastland bij de burger van de Unie hebben gewoond."

Dat artikel 16, lid 1 van richtlijn 2004/38 bijgevolg uitdrukkelijk bepaalt dat het duurzame verblijfsrecht waarop iedere Unieburger die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal op het grondgebied van het gastland heeft verbleven, niet onderworpen is aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, b van de richtlijn, nl. dat de Unieburger voor zichzelf en zijn familieleden moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen en een ziekteverzekering.

Bijgevolg mag in casu van de referentiepersoon niet geëist worden dat zij over voldoende bestaans-middelen beschikt aangezien zij over een duurzaam verblijfsrecht beschikt.

Ten overvloede preciseert overweging 18 van de Burgerschapsrichtlijn in dit verband dat 'met het oog op de totstandbrenging van een effectief mechanisme voor de integratie in de samenleving van het gastland waar de burger van de Unie woont, [geen voorwaarden meer mogen worden gesteld] wanneer het duurzame verblijfsrecht eenmaal verworven is"

Tenslotte kan tevens verwezen worden naar de Mededeling van de Commissie – Richtsnoeren betreffende het recht van vrij verkeer van EU-burgers en hun familieleden, punt. 9.1 in fine :

"Tot slot zij erop gewezen dat zodra een EU-burger het duurzame verblijfsrecht verwerft, de voorwaarden van artikel 7, lid 1, punten a) tot en met c), niet langer van toepassing zijn op de EU-burger, noch op diens familieleden, met inbegrip van de primaire verzorger van een mobiele minderjarige EU-burger die zelf geen EU-onderdaan is".

Verzoeker verwijst in die zin nog het arrest dd. 10 maart 2022 van het Hof van Justitie, C-247/20 en het arrest van het EVA-Hof dd. 26 juli 2011, zaak E-4/11 waarin eenzelfde standpunt werd uiteengezet.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van het Unierecht en de bepalingen van Richtlijn 2004/38/EG, zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.4.

Dat de Burgerschapsrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde.

Nochtans beroep verweerder zich ten onrechte op artikel 40bis , §4 Vw. teneinde van een Unieburger met duurzaam verblijfsrecht het bewijs van het hebben van voldoende bestaansmiddelen in het kader van gezinshereniging te eisen.

Dat, indien de Belgische wetgeving niet correct of niet toereikend zou zijn, particulieren een direct beroep kunnen doen op de bepalingen van de richtlijn (HvJ, 4 december 1997, C-253/96 t.e.m. C-258/96, punt 42; HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, punt 13).

Het betreft een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657).

Gelet op het feit dat de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn prima facie onvoorwaardelijk zijn opgesteld alsook voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn, zodat de uitvoering ervan niet afhankelijk is van discretionaire uitvoeringsmaatregelen van de lidstaten. Indien de artikelen betreffende gezinshereniging met een Unieburger van de Vreemdelingenwet prima facie een verkeerde omzetting zouden vormen van deze richtlijn of ontoereikend zouden zijn, kan verzoeker zich beroepen op de rechtstreekse werking van de Burgerschapsrichtlijn en meer bepaald op de artikelen 16 en 18 van de Burgerschapsrichtlijn.

Elke in het kader van zijn bevoegdheid aangezochte nationale rechter is verplicht het gemeenschapsrecht toe te passen en de door dit recht aan particulieren toegekende rechten te beschermen, daarbij buiten toepassing latend elke eventueel strijdige bepaling van de nationale wet, ongeacht of deze van vroegere of latere datum is dan de gemeenschapsregel.

Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet de rechter op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht, buiten toepassing laten, met name door een op basis van een dergelijke bepaling gegeven individuele bestuurlijke beschikking nietig te verklaren c.q. te schorsen.

Hij moet daarvoor niet de voorafgaande opheffing via de wetgeving of enige andere constitutionele procedure vragen of afwachten (zie onder meer arresten van het HvJ van 22 juni 2010, *Me I ki*, C-188/10; van 11 januari 2007, *ITC*, C-208/05, van 9 maart 1978, *Simmenthal*, 106/77, van 5 oktober 2010, *Elchinov*, C 173/09, en van 17 november 2011, zaak C 434/10).

Bijgevolg dient, indien de Raad van oordeel zou zijn dat de Belgische wetgeving in strijd zou zijn met het Unierecht en/of het Belgisch recht ontoereikend zou zijn, de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn toepassen en de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.5.

Dat de bestreden beslissing tenslotte manifest foutief gemotiveerd is door van de referentiepersoon, een Unieburger met duurzaam verblijfsrecht, voldoende bestaansmiddelen te eisen in het kader van een procedure gezinshereniging.

Immers, volgens de Burgerschapsrichtlijn is de voorwaarde wat betreft het hebben van voldoende bestaansmiddelen niet van toepassing op burgers van de Unie die een duurzaam verblijfsrecht verworven hebben.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest foutief gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (*MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht*, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelfde motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld hebben of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*RvS*, 30 oktober 2014, nr. 228.963; *RvS*, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (*RvS*, 14 juli 2008, nr. 185.388; *RvSn* 20 September 2011, nr. 215.206; *RvS*, 5 december 2011, nr. 216.669).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.6.

Dat er tevens sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien verweerder het dossier van verzoeker op een onredelijke wijze beoordeeld heeft en niet is overgegaan tot een deugdelijk onderzoek van de feitelijke en juridische aspecten ervan.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (*RvS* 22 maart 2010, nr. 202.182, *RvS* 21 september 2009, nr. 196.247; *RvS* 2 februari 2007, nr. 167 411; *RvS* 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en

ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat verweerder ook op dit punt in gebreke is gebleven.”

2.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat geen recht op verblijf in hoofde van verzoeker kan worden erkend op grond van zijn huwelijk met zijn Nederlandse echtgenote, omdat niet blijkt dat deze vrouw als werknemer of zelfstandige actief is in België of over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat familieleden die haar begeleiden of vervoegen tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Het feit dat verzoeker meent dat de motivering foutief is, wat impliceert dat hij de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent en dus aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan, leidt niet tot een ander besluit.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.1.2.2. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheids-plicht moet er daarnaast op worden gewezen dat verweerder, door vast te stellen dat verzoekers echtgenote, J.N., reeds lang niet meer actief is als werknemer of zelfstandige in België en er niet kan worden vastgesteld over welk bedrag aan bestaansmiddelen zij nog kan beschikken, het (verblijfs)statuut van deze vrouw niet heeft gewijzigd. Verzoekers echtgenote is en blijft een burger van de Unie met een duurzaam recht op verblijf in het Rijk. De bestreden beslissing wijzigt hier niets aan. Verweerder heeft louter onderzocht wat de feitelijke situatie van J.N. was – of zij nog werknemer of zelfstandige was – op het ogenblik dat hij een standpunt diende in te nemen aangaande verzoekers verblijfsaanvraag en dit om te kunnen bepalen welke wettelijk vereisten in casu van toepassing waren. Verzoeker maakt voorts niet aannemelijk dat een burger van de Unie die reeds verscheidene jaren niet werkt en van wie niet kan worden aangenomen dat zij enig reëel vooruitzicht heeft op werk volgens de Europese regelgeving toch als een werknemer of zelfstandige zou dienen te worden beschouwd, wanneer deze burger wordt vervoegd door een familielid.

Verder kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat, indien zou moeten worden aanvaard dat zijn Nederlandse echtgenote een burger van de Unie is zoals bepaald in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, de vereiste dat moet worden aangetoond dat deze vrouw over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk niet geldt omdat zij reeds over een duurzaam verblijfsrecht beschikt.

Deze zienswijze gaat er immers aan voorbij dat in artikel 7.2 van de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk is bepaald dat familieleden die geen burger van de Unie zijn slechts een recht op verblijf van meer dan drie maanden kunnen laten gelden in functie van de burger van de Unie die zij wensen te vervoegen voor zover is voldaan aan de in artikel 7.1 onder a, b of c gestelde voorwaarden. Er dient derhalve steeds te kunnen worden vastgesteld dat de te begeleiden of te vervoegen burger van de Unie een werknemer of zelfstandige is, of een Unieburger is die voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt

om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het gastland en die over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, of een Unieburger is die is ingeschreven aan een particuliere dan wel openbare instelling die door het gastland overeenkomstig de wetgeving of administratieve praktijk is erkend of wordt gefinancierd, om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen, die beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het gastland volledig dekt en die de bevoegde nationale autoriteit, door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze, de zekerheid verschafft dat hij over voldoende middelen beschikt om te voorkomen dat hij of zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het gastland.

Verzoekers verwijzing naar artikel 14.2 van de richtlijn 2004/38/EG, dat de voorwaarden bepaalt waarin een burger van de Unie of een van zijn familieleden een recht op verblijf behoudt, is in casu irrelevant. Er werd immers nooit vastgesteld dat verzoeker over een recht op verblijf van meer dan drie maanden zou beschikken. De vraag of hij dit recht kan “behouden” is derhalve niet aan de orde.

Bij zijn verwijzing naar artikel 16 van de richtlijn 2004/38/EG vergeet verzoeker klaarblijkelijk dat in dit artikel louter wordt vastgelegd onder welke voorwaarden een burger van de Unie of een familielid van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 2.2 van deze richtlijn, een duurzaam recht op verblijf kan genieten. Het gegeven dat familieleden van een burger van de Unie die zelf niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, indien zij *“gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal in het gastland bij de burger van de Unie hebben gewoond”* – wat in casu ook niet het geval is – , zonder dat verdere voorwaarden mogen worden gesteld, een duurzaam recht op verblijf genieten, leidt niet tot het besluit dat er een vrijstelling is van de voorwaarden waaraan eerst moet worden voldaan om een recht op een verblijf van meer dan drie maanden te genieten, hetgeen een vereiste is om later aanspraak te kunnen maken op een duurzaam verblijfsrecht.

Verzoeker verliest, met zijn betoog dat geen bestaansmiddelenvereiste meer mag worden gesteld aan de burger van de Unie die reeds een duurzaam recht op verblijf heeft, uit het oog dat het recht op verblijf van zijn echtgenote niet in vraag wordt gesteld en dat het feit dat zij niet langer aan voorwaarden dient te voldoen om van een voortgezet recht op verblijf te genieten niet impliceert dat de bepalingen van de richtlijn die specifiek om hem van toepassing zijn niet langer zouden gelden. Hierbij moet nogmaals worden benadrukt dat in de richtlijn 2004/38/EG slechts in een recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt voorzien voor de echtgenoot van een burger van de Unie indien hij een familielid van een burger van de Unie is die voldoet aan de in artikel 7.1, a, b of c van deze richtlijn gestelde vereisten.

Het gegeven dat in overweging 18 van de richtlijn 2004/38/EG is aangegeven dat met het oog op het tot stand brengen van een effectief mechanisme voor de integratie in de samenleving van het gastland waar de burger van de Unie woont er geen voorwaarden meer mogen worden gesteld wanneer het duurzaam verblijfsrecht eenmaal is verworven laat hier niet anders over denken.

In overweging 10 van de richtlijn 2004/38/EG is daarenboven aangegeven dat het recht van verblijf van een burger van de Unie en zijn familieleden voor perioden van meer dan drie maanden aan bepaalde voorwaarden mag worden onderworpen om er voor te zorgen dat zij tijdens het begin van hun verblijfsperiode geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het gastland. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat deze overweging enkel betrekking zou hebben op de familieleden die samen met burger van de Unie aankomen in het gastland of die deze burger vervoegen alvorens deze een duurzaam verblijfsrecht verwierf en niet van toepassing zou zijn wanneer een derdelander een burger van de Unie die reeds een duurzaam recht op verblijf heeft wenst te vervoegen.

In zoverre verzoeker poogt zijn argumentatie kracht bij te zetten door te verwijzen naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie), dient te worden geduïd dat in dit arrest een standpunt wordt ingenomen omtrent het “behouden” – wat in casu hoe dan ook niet aan de orde is – van een recht op verblijf van een ouder van een minderjarig kind, dat burger van de Unie is en dat in een andere lidstaat van de Unie verblijft dan deze van zijn nationaliteit en een duurzaam verblijfsrecht heeft verkregen (cf. HvJ 10 maart 2022, C-247/20). Het Hof van Justitie overwoog dat *“met betrekking tot dit kind”* artikel 16.1 van de richtlijn 2004/38/EG geldt en het recht op verblijf *“niet onderworpen [is] aan de voorwaarde van artikel 7, lid 1, onder b), van deze richtlijn, die erin bestaat dat de betrokken burger voor zichzelf en zijn familieleden moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen en over een verzekering die de ziektekosten volledig dekt”* (randnummer 54). Het Hof van Justitie stelde *“met betrekking tot de ouder”* echter dat deze zich niet kon beroepen op *“artikel 16, lid 2, van de richtlijn 2004/38, dat bepaalt dat lid 1 van dit artikel ook geldt voor familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal in het gastland bij de Unieburger hebben gewoond”* (randnummer 56). Deze ouder is immers geen familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 2.2. van de richtlijn 2004/38/EG, aangezien hij niet ten laste is van de burger van de Unie. Het Hof van Justitie oordeelde *“dat het [...] echter vaste rechtspraak is dat het duurzaam verblijfsrecht in het gastland dat de minderjarige onderdaan van een andere lidstaat ontleent aan het Unierecht, volgens artikel 21 van het VWEU moet worden geacht*

noodzakelijk te impliceren dat de ouder die daadwerkelijk zorgt voor deze minderjarige het recht heeft om met hem in de lidstaat van ontvangst te verblijven". De vrijstelling van de voorwaarden die in artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG zijn opgenomen geldt volgens het Hof van Justitie in dit specifieke geval – waarbij een meerderjarige dertdelander een minderjarige burger van de Unie, die hem niet ten laste kan nemen, vervoegt, hetgeen een situatie is die niet is voorzien in de richtlijn 2004/38/EG – dus *"krachtens artikel 21 van het VWEU"* (randnummer 59). Het beschikkend gedeelte van dit arrest moet bijgevolg worden gelezen in functie van voormelde overwegingen. De Raad kan uit dit arrest niet deduceren dat verzoeker zelf – een volwassen dertdelander die voorheen nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden werd toegelaten en die zijn Nederlandse echtgenote, die een duurzaam recht op verblijf in België geniet, wenst te vervoegen – niet zou dienen aan te tonen dat de burger die hij vervoegt werknemer of zelfstandige is of over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het gastland.

Inzake het door verzoeker aangebrachte citaat uit de mededeling van de commissie kan het volstaan aan te geven dat het, in de lezing die verzoeker eraan geeft en waarvan niet blijkt dat deze correct is, een standpunt bevat dat niet verenigbaar lijkt met de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG en niet wordt aangetoond dat richtsnoeren van de Europese commissie afbreuk kunnen doen aan wat is vastgelegd in een Europese richtlijn.

Verzoeker verwijst ook nog naar een standpunt dat werd ingenomen door het Hof van de Europese Vrijhandelsassociatie (hierna: het EVA-hof). De rechtsmacht van dit hof is evenwel beperkt tot de drie lidstaten die deel uitmaken van de Europese Vrijhandelsassociatie. Voor de lidstaten van de Europese Unie verzekert het Hof van Justitie de eerbiediging van het recht van de Europese Unie bij de uitlegging en toepassing van de Verdragen (cf. artikel 19, eerste lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie) en er wordt niet aangetoond dat dit rechtscollege reeds oordeelde dat een familielid van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG, niet aan de uitdrukkelijk door de Europese wetgever in artikel 7 van deze richtlijn vastgelegde voorwaarden dient te voldoen indien de te vervoegen burger van de Unie tot een duurzaam verblijf werd toegelaten. De argumentatie van het EVA-hof is daarenboven moeilijk verenigbaar met de overwegingen van het Hof van Justitie in het arrest Alarepe en Tijani (HvJ 8 mei 2013, C-529/11). In dit arrest stelde het Hof van Justitie immers aangaande artikel 16.2 van de richtlijn 2004/38/EG *"dat het begrip legaal verblijf dat in de bewoordingen „legaal [...] heeft verbleven” [...], moet worden opgevat als een verblijf in overeenstemming met de in deze richtlijn gestelde voorwaarden, in het bijzonder die van artikel 7, lid 1, ervan, en dat een verblijf dat in overeenstemming is met het recht van een lidstaat maar niet aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2004/38 voldoet, bijgevolg niet kan worden aangemerkt als een „legaal” verblijf in de zin van artikel 16, lid 1, ervan (arrest van 21 december 2011, Ziolkowski en Szeja, C-424/10 en C-425/10, Jurispr. blz. I-14035, punten 46 en 47)"* (randnummer 35). In de richtlijn 2004/38/EG is dus voorzien in een getrapt systeem waarbij familieleden van een burger van de Unie slechts dienstig naar hetgeen is bepaald in artikel 16.2 van de richtlijn 2004/38/EG kunnen verwijzen indien er voor hen *"noodzakelijkerwijs en tegelijkertijd een verblijfsrecht krachtens artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38, als familieleden die deze burger begeleiden of zich bij hem voegen, bestaat"* (HvJ 8 mei 2013, C-529/11, randnummer 36). Verzoeker kan dus niet nuttig naar artikel 16.2 van de richtlijn 2004/38/EG verwijzen of er rechten aan ontleen indien hij niet eerst tot een verblijf van meer dan drie maanden werd toegelaten, wat, overeenkomstig artikel 7.2 van deze richtlijn inhoudt dat hij een familielid is van een burger van de Unie die hij wenst te vervoegen en die voldoet aan *"de voorwaarden onder a), b) of c)"* van artikel 7.1 van dezelfde richtlijn.

Er kan, op basis van verzoekers uiteenzetting, niet worden besloten dat verweerder geen deugdelijk onderzoek doorvoerde of dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt of dat verweerders argumentatie niet verenigbaar is met wat in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is bepaald of strijdig is met een norm uit de Europese regelgeving. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of van enige bepaling uit de richtlijn 2004/38/EG blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

"2.2.1.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven en hij hierdoor van zijn Nederlandse echtgenote kan worden gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn echtgenote wonen al jaren samen en vormen effectief een gezin, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

2.2.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Ais na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en 8 2024.2795 gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet

verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker is gehuwd met een Unieburger en woont al jaren met haar samen.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn echtgenote en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn echtgenote teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van allé factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn echtgenote) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden."

2.2.2.1. Uit de aan de Raad voorgestelde stukken blijkt dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De in casu bestreden beslissing maakt ook geen einde aan enig bestaand recht op verblijf. Er kan daarom niet worden besloten dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in het privé- of gezinsleven van verzoeker, die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen. Tevens moet worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten

(EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt daarenboven niet aannemelijk dat een gezinsleven met zijn Nederlandse echtgenote, die van Congolese origine is, enkel in België mogelijk zou zijn. Er kan verder evenmin worden vastgesteld dat enig aspect van verzoekers privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen daadwerkelijk in het gedrang wordt gebracht door de bestreden beslissing. Deze verdragsbepaling kan niet worden beschouwd als een vrijgeleide dat zou toelaten steeds de bepalingen van de Vreemdelingenwet aan de kant te schuiven. De Raad merkt verder op dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich ervan bewust diende te zijn dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, op basis van verzoekers betoog, dat voornamelijk theoretisch is, en de aan de Raad voorgelegde stukken, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). In voorliggende zaak kan niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die kon verhinderen dat de bestreden beslissing werd genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.2.2. Gelet op het voorgaande kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet, waarin is voorzien in een regeling die vergelijkbaar is met wat in artikel 8 van het EVRM is bepaald, worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK